

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת נוח תשפ"א

"שקלתי הרבה לפני שהתחלתי לעשות דיאטה..."

(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

מעלת האחדות

בפרשת השבוע מספר, בין היתר, על דור ההפלגה. האנשים שבאותו הדור רצו לבנות מגדל גבוה מאוד, שראשו יגיע עד השמים. חכמינו אומרים שכונתם של האנשים לא היתה תמימה: הם רצו למרד באלוהים. הם חשבו שעל ידי המגדל הגבוה הם יבטאו את כוחם ועצמתם נגד בורא העולם.

כמוכן שזה היה חטא גדול, וה' העניש אותם. אבל בנגוד לדור המבול, את דור ההפלגה ה' לא השמיד. הוא רק בלבל את שפתם ופזר אותם ברחבי העולם.

מדוע? מדוע ה' לא העניש אותם בחמרה, והרי הם רצו למרד בו! חכמים למדו מכאן דבר חשוב: אנשי דור המבול היו רעים וחטאים מאוד, גם בין אדם לחברו. הם היו גוזלים וחומסים ושונאים זה את זה. לכן ה' העניש אותם בחמרה רבה והביא מבול לעולם!

לעומת זאת, בזמן דור ההפלגה, למרות העוון החמור, שררה אחדות נפלאה בין אדם לאדם. הקדוש ברוך הוא ותר להם על חטא המגדל, בזכות האחדות והאהבה ששררו ביניהם!

מכאן עלינו ללמוד גם לעצמנו, כמה חשוב להיות באחדות בינו, לאהב זה את זה ולכבד זה את זה, ובזכות כך נוכל בעזרת ה' לעבר את כל המשברים שבדרךנו!

שאלות בפרשה

1. מאיזה חומר נבנתה תיבת נוח?
2. כמה קומות היו בתיבה?
3. בן כמה שנים היה נוח בזמן המבול?
4. כמה ימים ירד המבול?
5. היכן נחה התיבה לאחר המבול?
6. את מי שלח נוח לבדוק אם קלו המים?
7. מה עשה נוח מיד לאחר המבול?
8. איזה סימן נתן הקב"ה כשהבטיח שלא יהיה מבול?

חידת חדגא: הסבירו: גם המותרות באכילה היו אסורות והותרו לנוח

חידת פולקע 1: הם כפתורים אבל לא לוחצים עליהם! מי הם?

חידת פולקע 2: מצאו בפרשה: סבתא כושית!

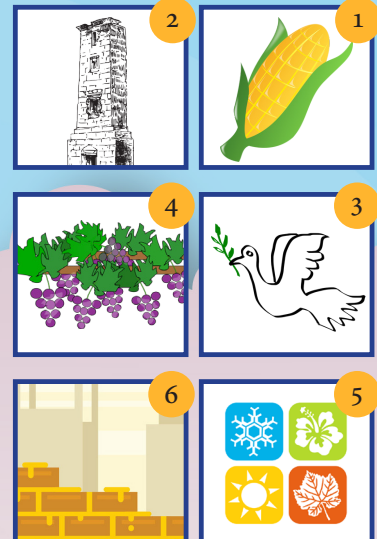
"ותן טל ומטר לברכה"

מצאו 6 הבדלים בין האיורים!

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות!

מגילת דוד 69 קינת דוד

ילדים
באהבה
הרב שלמה אבינר

זו הקינה שכותבתי על שאל המלך ויהונתן בנו:
- "ללמד בני יהודה קשת" - הם למדו אותנו להלחם מרחוק בעזרת הקשת.
- "הנה כתובה על ספר הישר" - כתוב בתורה שיש להלחם באויבים.
- "איך נפלו גבורים" - שאל ויהונתן היו באמת גבורים גדולים.
- "קשת יהונתן לא נשוג אחור" - יהונתן מעולם לא ברח.
- "וחרב שאל לא תשוב ריקם" - חרבו תמיד פגעה באויב.
- "שאל ויהונתן הנאהבים והנעימים בחייהם" - הם אנשים נפלאים כל כך.

- "ובמותם לא נפרדו" - מתו יחד על קדוש ד'.
- "משירים קלו ומאירות גבור" - גבורים גדולים ביותר.
- "בנות ישראל אל שאל בכינה" - שאל תמיד דאג לכן.
- "המלבשכם שני עם עדנים, המעלה עדי זהב על לבושכם" - תמיד היה מביא לכן מהשקל בגדים ותכשיטים יפים.
- "איך נפלו גבורים בתוך המלחמה".
- "צר לי עליך אחי יהונתן, נעמתי לי מאד".
- "נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים" - כל כך אהבתי אותך!
- "איך נפלו גבורים" !!

(שמואל ב יז-כז)

תבת הדאר האדמה סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

אבא ובן קנו דירה בקומה ה-100. הם התחילו לעלות והילד אומר לאבא: 'אבא יש לי משהו חשוב להגיד לך'. ענה האבא: 'כשנגיע לדירה תגיד לי'. בקומה ה-20 הילד שוב אומר לאבא: 'יש לי משהו חשוב להגיד לך', והאבא ענה 'כשנגיע לדירה תגיד לי'. וכך בקומה ה-40, ה-60, ה-80... כשהגיעו לקומה ה-100, שאל האבא שואל: 'נו מה רצית? הילד: 'פשוט שכחת את המפתחות באוטו'...

עלול להפסיד את הירשה המסתורית שפתאם נחתה עליו. מה יעשה?

לך עם אחיך אל עורך הדין, יעצה לו אשתו. מארק הודה לה על העצה הטובה והחליט לישם אותה. ואכן, כשבא כריסטופר יומים אחר כך, קבל אותו מארק בשמחה גדולה, ואחרי שנח מהדרך ואף אכל ושתה כהגן, בקש ממנו מארק להתלוות אליו אל משרדו של עורך הדין. כריסטופר הסכים, והשניים מצאו את עצמם צועדים יחדיו אל הפגישה. בדרך שוחחו ביניהם והחליפו חיות. ואז, רגע לפני שנכנסו למשרדו של עורך הדין, שאל כריסטופר: 'תגיד, מארק, למה לאחרונה הפסקת לשלח מכתבים? אתה הרי יודע כמה אני אוהב לקרא את המכתבים שלך, אז למה כבר זמן רב לא שלחת לי?'

מארק היה המום. הוא תכנן לסתור את הדברים ולומר שהוא שלח מכתבים כמו תמיד, אלא שאז נפתחה הדלת, ומזכירתו של עורך הדין בקשה מהם להכנס. אלפרד, עורך הדין המכבד, פתח ללא עכובים מיתרים: 'תראה, מר ג'ונסון, הנה צו הירשה שהותיר לך המנוח טומי וילסון, בצרף מכתב אישי שהוא בקש למסור לך. סכום הירשה עומד על קרוב למיליון דולר, ותוכל לקבלה באמצעות אשור מיוחד שאנפיק לך'.

החדר הסתחרר סביב מארק. 'טומי?! השכן שלי?! למה הוא השאיר לי ירשה? ובכלל לא ידעתי שיש לו כל כך הרבה כסף!' כל הספור לא היה מובן לו. 'אולי המכתב יגלה לי פרטים שלא ידעתי', אמר אלפרד. מארק מהר לקרא את המכתב: 'מארק היקר! אין לך משג כמה המכתבים שלך שמחו אותי והחיו את נפשי. היו פעמים שכבר עמדת על סף יאוש מחלט מחיי, והמכתבים שלך עם המלים הטובות שלך גרמו לי לחשב על כך שוב. אני מעניק לך בזאת את כל הוני, כי אין מתאים מנו לקבלו, כמי שהציל את חיי לא פעם ולא פעמים. היה שלום, מארק יקירי'.

כשיצאו מארק וכריסטופר ממשרד עורך הדין, עדין לא היה ברור להם מה קורה. אבל כשהגיע מארק לפתח הבנין שלו, הוא גלה שם תבת דאר אדמה ומרבעת, שעליה נכתב בכתב רועד ומטשטש: 'טומי וילסון'. לפתע הוא הבין הכל: 'ג'סיקה! היא גרמה לכל זה! בקשתי ממנה תמיד להניח את המכתבים שכתבתי לך בתבת הדאר האדמה, כשהתכונתי לתבה העומדת פאן ממול. אבל היא הניחה אותם בתבה של טומי, וכך הוא התעודד ממה שכתבתי בעצם לך, כריסטופר...' . . .

אם זו ההשפעה של עדוד, כאשר הוא אינו מכון כלפי מי שקבל אותה - בודאי שהכח שלו עצום כשאנחנו מתכוננים להעניק אותו למי שחשוב לנו באמת.

באדיבות "שלום לעם"

ג'סיקה! גשי בבקשה לתבת הדאר בשבילי! מארק ג'ונסון שלף את תו מתוך משחק מהנה בבבות. הילדה הממשמעת הופיעה במהרה בפני אביה, ונטלה ממנו את המעטפה שהגיש לה. 'יש לנו מתחת לבנין תבת דאר. את תראי אותה, היא אדמה ומרבעת. קחי את המעטפה הזאת ושלשלי אותה אל תוך תבת הדאר. יש בה מכתב חשוב לכריסטופר אחי, הסביר לה מארק. ג'סיקה ירדה בזריזות, מקפצת על מדרגות הבנין בעליזות של ילדות, ונגשה אל התבה האדמה שעמדה שם. כשמלאה את משימתה - מהרה לשוב למשחקיה ולבבותיה.

כריסטופר, אחיו של מארק, שהתגורר בארצות הברית, היה אחיו היחיד. אהבה עזה שררה ביניהם, והשניים היו מחליפים מכתבים מעת לעת. לא היה במכתבים הרבה, מלבד דרישות שלום והתעניינות האחד בשלום רעהו. אבל המכתבים האלה החיו אותם והשקיעו במקצת את הגעגועים שחשו מעת לעת.

מארק סים את ארוחת הצהרים שלו והלך לנוח. כשהתעורר מהשנה, יצא מביתו והלך למקום עבודתו. בדרכו פגש את השכן מקומת הקרקע. 'צהרים טובים מארק!' ברוך אותו בחיוך שחשף שנים עקומות ומשחירות. מארק חייך אליו בחזרה, ולא התכוון להקדיש בעבורו תשומת לב מיוחדת. כבר שנים שהוא מכיר את הדיר הגלמוד מקומת הכניסה. הוא לא חשב במיוחד את העבדה שבכניסה לבנין מתגורר איש בודד, קצת מוזר ותמהוני. 'לכי תדעי מי הוא ומהו', אמר לאשתו אי אז, כשנכנס טומי להתגורר בבנינם. אבל טומי - כך התברר - לא הזיק לאיש. הוא חי את חיי בלי שאיש ידע מה הוא עושה בהם, ומהיכן בכלל הוא חי.

יום אחד קבל מארק מכתב מרגש. הכותב היה אחיו, כריסטופר. 'אני עומד לבוא לבקר באנגליה', כתב לו. 'וכמוכן, המקום הראשון שבו אבקר - יהיה ביתך. נא רשם את התאריך ופנה אותו בעבורי, כי זמני קצר, ולא אוכל להתעכב יותר מדי'. מארק קרא את המכתב ושמח עד מאד. 'כריסטופר מגיע לבקור!' קרא שוב ושוב. הוא רשם ביומנו את התאריך, והתכוון לקראתו בהתרגשות.

יומים לפני שהגיע יום הבקור, הגיע מכתב אל תבת הדאר של מארק. על המעטפה היה רשום שמו של אחד מעורכי הדין המובילים באנגליה, ומארק התפלא מה רוצה ממנו האיש. הוא פתח את המעטפה והתחיל לקרא את המכתב. 'ממתין לך אצלי צו ירשה', בשר לו עורך הדין. 'נא גש למשרדי בתאריך הנקוב בזה כדי לקבלו'. כשהביט מארק בתאריך, נחרד: היה זה בדיוק היום שבו אמור היה כריסטופר אחיו לבקר בביתו! מה יעשה? אם ילך לעורך הדין, הרי יפסיד את הפגישה המיוחדת. ואם לא יבוא לפגישה עם עורך הדין, הוא